

[ROZKLIIC SIĘ *vb pf*

3 sg m praet rozkliił sie.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII i XIX w. s.v. rozkleić, rozklić.

Rozgotować się do stanu kleistości: á ten [kleik] czynili z ięczmieniá otłuczoného, wárząc go dotąd, áż sye rozklijł OczkoPrzymiot 178.

Formacje współrdzenne cf KLIIC (Errata).

PP